

Arrest

nr. 115 917 van 18 december 2013
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van 14 januari 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaarden op 8 april 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen dezelfde dag de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.2. Per schrijven van 28 juni 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij actualiseerden hun aanvraag per schrijven van 12 februari 2010, 9 juni 2010, 25 augustus 2010, 3 januari 2011 en 26 juli 2011.

1.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 16 december 2009 om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten nrs. 39 830 en 39 831 van 5 maart 2010 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.

1.4. Op 1 maart 2010 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.5. Per schrijven van 3 april 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.6. Op 3 januari 2013 besliste de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 24 januari 2013 aan verzoekers werd betekend. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.03.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Redenen

Er werden medische elementen aangehaald voor [R.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 21.12.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft .

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (…)”

1.7. Op 10 januari 2013 besliste de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 24 januari 2013 aan verzoekers werd betekend.

1.8. Op 14 januari 2013 werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 15 januari 2013 aan verzoekers werden betekend.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting doet verzoekende partij afstand van het tweede middel dat als enige middel ontwikkeld werd tegen de tweede bestreden beslissing.

De Raad merkt net als verwerende partij op dat verzoekende partij geen middelen ontwikkelt tegen de derde en vierde bestreden beslissing. Verzoekende partij bekritiseert ter terechtzitting op uitgebreide wijze de nota met opmerkingen doch zij brengt niets in tegen de opwerping van de verwerende partij in haar nota dat er geen middel ontwikkeld wordt m.b.t. de bevelen om het grondgebied te verlaten, zelfs niet wanneer verwerende partij ter terechtzitting hierop uitdrukkelijk wijst.

Bij gebrek aan middelen acht de Raad het beroep derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede, derde en vierde beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover deze gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing is om de hierboven vermelde redenen gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers de schending op van de artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen als volgt:

“De ongegrondheidsbeslissing berust op het medisch verslag dd. 21/12/2012 van de arts-adviseur van de dvz. Dit advies werd o.a. als volgt gemotiveerd (...)

Artikel 9 ter, § 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tót verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Door te vereisen dat de beschreven aandoening een directe bedreiging moet inhouden, voegt de arts attaché van tegenpartij en dus ook tegenpartij een bijkomende voorwaarde die in de wet niet voorzien is, vermits de wet geen enkel onderscheid maakt tussen een rechtstreekse of onrechtstreekse bedreiging.

Trouwens, door te eisen dat de aandoening een graad van ernst vereist zoals voorzien door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, beperkt tegenpartij de toedracht van art. 9 ter, § 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet, die vereist dat de aandoening niet alleen levensbedreigend is, doch ook de fysieke integriteit aantast zonder de graad van foltering of onmenselijke behandeling uit te maken, en anderzijds vereist dat de arts attaché van tegenpartij moet onderzoeken of er een adequate medische behandeling voorhanden is in het land van oorsprong of van verblijf van de verzoekende partij, quod non in casu.

Dienaangaande heeft de 2de kamer van de rw een arrest nr. 75.Q52 gewezen op 14/02/2012, waarin geoordeeld werd dat het behoort aan de arts attaché zelf en niet aan de dvz om te onderzoeken of de medische behandeling toegankelijk en beschikbaar is in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene, hetgeen in casu niet gebeurde.

Verzoekers verwijzen dienaangaande eveneens naar het op 11/12/2012 gewezen arrest nr. 93.288 van de 2de kamer van de rvv in zake (...), waarvan het volgend uittreksel (...)

Deze rechtspraak is in casu om identieke redenen volledig van toepassing.

In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012. '

Verder is het ontbreken van aanvullende medische getuigschriften of verslagen evenmin een motief voor afwijzing, daar het een bijkomend motief uitmaakt dat nergens door de wet voorzien is en aldus werd bij arrest nr.83.036 dd. 15.06.2012 van de RVV gevonnist waarvan hierna vermeld uittreksel: (...)

Er is geen verplichting tot het actualiseren van de medische gegevens van de 9ter aanvraag. (De aanvraag was actueel en volledig bij de indiening. Uit het medisch attest blijkt niet dat de ziekte op korte termijn geneesbaar is. De DVZ heeft ook niet voor een actualisatie verzocht). (RvV 78.353 + RvV 78.293 + RvV 78.269. 29 maart 2012 - RvV 78.538. 30 maart 2012 - RvV 79.01-6. 14 april 2012 - RvV 81.709. 24 mei 2012 - RvV. 82.178. 31 mei 2012 - RvV 82.803. 11 juni 2012 - RvV 83.036. 15 juni 2012) Tenslotte was de aanvraag van verzoekers gesteund op het standaard – en gedetailleerd medisch attest MEDIMIGRANi dd. 15/06/2009 van Dr. Jamila si M'HAMMED, die duidelijk genoeg de aard en de ernst van de aandoening vermeldt "syndrome dépressif majeur" en vermeldt dat patiënte niet naar het land van herkomst kan reizen, vermits de medicatie er niet toegankelijk is en dat het therapeutisch kader niet verwisselbaar is. De arts vermeldt even duidelijk dat de medicamenten beschikbaar doch niet toegankelijk zijn en dat er gezondheidsrisico's bestaan in geval van terugkeer naar het herkomstland, te weten decompensatie en overgaan tot zelfmoord."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen".

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

3.4. In casu steunt de eerste bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 21 december 2012. Er wordt naar verwezen en er wordt vastgesteld dat de voor verzoekster aangehaalde medische elementen "niet weerhouden konden worden". Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
 - 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
- Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."*

3.5. Het betrokken advies van de arts-adviseur van 21 december 2012 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat deze na consultatie van de medische attesten aangaande verzoekster tot het volgende besluit kwam:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.06.2009. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Ongedateerd medisch getuigschrift en medisch getuigschrift d.d. 15/06/2009, opgesteld door dr. Jamila Si M'Hammed, geneesheer-specialist in opleiding voor psychiatrie.

Hospitalisatieverslag d.d. 25/09/2009, opgesteld door dr. Z. Hashemi, kandidaat-resident, en prof. dr. J. Snacken, kliniekhoofd, dienst psychiatrie van het U.M.C. Sint-Pieter in Brussel (de betrokkene was gehospitaliseerd op de dienst volwassenenpsychiatrie van het U.M.C. Sint-Pieter van 16/06/2009 tot 10/07/2009).

Hospitalisatieverslag d.d. 11/02/2010, eveneens opgesteld door prof. dr. J. Snacken, kliniekhoofd, dienst psychiatrie van het U.M.C. Sint-Pieter in Brussel (de betrokkene was gehospitaliseerd op de dienst volwassenenpsychiatrie van het U.M.C. Sint-Pieter van 09/09/2009 tot 03/11/2009).

Medisch getuigschrift d.d. 30/07/2010, opgesteld door dr. S. Al Chaabani, psychiater.

Medisch getuigschrift d.d. 22/10/2010, eveneens opgesteld door dr. S. Al Chaabani.

Medisch getuigschrift d.d. 30/07/2011, opgesteld door dr. Charles Burquel, psychiater.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 30/07/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 30-jarige vrouw in de periode juni 2009 - juli 2011 psychiatrische zorgen kreeg in het kader van een matige terugkerende majeure depressieve stoornis en een somatisatiestoornis bij een obsessief-compulsieve persoonlijkheid. We noteren in deze context 2 hospitalisaties op de dienst volwassenenpsychiatrie van het U.M.C. Sint-Pieter in Brussel, in juni - juli 2009 en in september - november 2009.

Dr. Burquel maakte in het medisch getuigschrift van 30/07/2011 nog melding van een medicamenteuze behandeling met antidepressiva en anxiolytica; stof- en/of merknamen werden evenwel niet gespecificeerd in het betreffende medisch getuigschrift. Hij attesteerde verder dat psychologische en psychiatrische opvolging noodzakelijk waren, dat de prognose gereserveerd was en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling meerdere maanden bedroeg.

Uit het hospitalisatieverslag van 11/02/2010 noteren we als bijkomende medische problematiek bij de betrokkene een afname van de gezichtsscherpte beiderzijds, waarschijnlijk in het kader van oftalmologische migraine (opvolging via de raadpleging oftalmologie werd voorgesteld) en ureterolithiasis links die behandeld werd met lithotripsie en waarvoor urologische opvolging voorzien werd (pyelocaliciële sonde in situ bij ontslag uit het ziekenhuis op 03/11/2009), alsook een medische voorgeschiedenis van epilepsie tijdens haar jeugd.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek (matige terugkerende majeure depressieve stoornis en somatisatiestoornis bij een obsessief-compulsieve persoonlijkheid) en de verdere psychiatrische behandeling/opvolging na juli 2011 en/of aangaande de verdere oftalmologische en urologische behandeling/opvolging na november 2009 i.v.m. de beschreven afname van de gezichtsscherpte beiderzijds waarschijnlijk in het kader van oftalmologische migraine respectievelijk met lithotripsie behandelde ureterolithiasis links. Ondanks het tijdsverloop van intussen 1 jaar en 4 maanden ontvingen we van de betrokkene geen aanvullende medische (psychiatrische, oftalmologische en/of urologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische, oftalmologische en/of urologische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek (matige terugkerende majeure depressieve stoornis en somatisatiestoornis bij een obsessief-compulsieve persoonlijkheid) wordt niet bevestigd door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. In verband met de beschreven oftalmologische en urologische problematiek blijkt er geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.6. Kernpunt in het advies van de arts-adviseur is *"Ondanks het tijdsverloop van intussen 1 jaar en 4 maanden ontvingen we van de betrokkene geen aanvullende medische (psychiatrische, oftalmologische en/of urologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische, oftalmologische en/of urologische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband."* Verzoekers bekritisieren het feit dat de arts-adviseur niet is nagegaan of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van oorsprong maar te dezen kan de Raad het niet strijdig achten met het gestelde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat dergelijk onderzoek niet uitgevoerd werd aangezien verzoekers geen recente informatie verstrekten hebbende aangaande een *"lopende noodzakelijke medische behandeling"* met betrekking tot verzoeksters aandoeningen. Verzoekers kunnen niet verwachten dat de arts-adviseur dergelijk onderzoek verricht indien hij geen zicht heeft op verzoeksters actuele medische situatie en de behandeling ervan. Verzoekers kunnen niet dienstig op grond van vermeldingen aangebracht op het oorspronkelijk standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2009 verwachten dat dergelijk onderzoek wel zou hebben plaatsgegrepen noch betogen dat hieruit wel degelijk het levensbedreigend karakter van de aandoeningen blijkt, aangezien dit reeds ruim drie jaar oud is op het ogenblik van de beoordeling ervan en verzoekers door hun veelvuldige aanvullingen van de medische situatie van verzoekster via nieuwe standaard medische getuigschriften (zie infra punt 3.7) zelf aangeven dat dit medisch getuigschrift aan aanvulling toe is.

3.7. Te dezen dient erop gewezen te worden dat uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken inzake zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)). Dit is zeker het geval indien er anderhalf jaar verstrijkt tussen het laatst overgemaakte attest en de beoordeling ervan. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan wat diens actuele medische toestand ondertussen precies is en welke actuele behandelingen er precies gevolgd worden. Het kwam derhalve verzoekers toe om zelf zorgvuldig te zijn en indien de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging uitblijft, de verwerende partij spontaan documenten voor te leggen indien de medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt. Dit oordeel dringt zich des te meer op aangezien verzoekers blijkens het administratief dossier wel uit eigen beweging, zonder dat zij daarom gevraagd werden, tot vijf keer toe, namelijk op 12 februari 2010, 9 juni 2010, 25 augustus 2010, 3 januari 2011 en 26 juli 2011 bijkomende stukken verzonden naar de verwerende partij aangaande de medische situatie van verzoekster.

3.8. De arts-adviseur stelt in zijn advies, *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene (...) is.”* Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij hiermee een bijkomende voorwaarde oplegt die niet in de wet is voorzien, vermits de wet volgens hen geen enkel onderscheid maakt tussen een rechtstreekse en een onrechtstreekse bedreiging. Het is echter niet kennelijk onredelijk om de vereiste dat *“een reëel risico voor het leven”* dient te worden aangetoond, in een medisch advies te omschrijven als een aandoening die *“een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene (...) is.”* De arts-adviseur heeft hiermee geen voorwaarde aan de wet toegevoegd, doch slechts een redelijke invulling gegeven aan het begrip *“reëel risico voor het leven”*.

3.9. Verzoekers tillen ten slotte aan het feit dat de arts-adviseur verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar deze verwijzing op zich kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarvan het kernpunt het gestelde in punt 3.6. vormt. Deze verwijzing kan op zich alleszins niet gesanctioneerd worden nu uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat tevens verwezen wordt naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 36*).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en de verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA